

РЕШЕНИЕ

№ 2339

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Велина Пейчинова Въззивно гражданско дело
№ 20221100510007 по описа за 2022 година

За да се произнесе след съвещание, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 – чл.273 от ГПК.

С решение от 09.03.2022г., постановено по гр.дело №13319/2021г. по описа на СРС, I Г.О., 175-ти състав, е признато за установено по предявения иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК, че М. К. Д., с ЕГН *****, не дължи на „СОФИЙСКА ВОДА” АД, с ЕИК 130175000, сумата от 1250 лв., представляваща част от начислена сума в размер на 1704.23 лв., претендирана като стойност на потребени ВиК услуги за периода от 05.04.2012г. до 04.11.2020г. във водоснабден имот, находящ се в град София, ж.к.****, с аб.№*****. С решението е осъдена „СОФИЙСКА ВОДА” АД, с ЕИК 130175000, да заплати на М. К. Д., с ЕГН *****, на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата от 50.00 лв., сторени по делото разноски. С решението е осъдена „СОФИЙСКА ВОДА” АД, с ЕИК 130175000, да заплати на адв.М. Л. Л., с ЕГН *****, на основание чл.38, ал.2 ЗА адвокатско възнаграждение в размер на 317.50 лв., за осъществено безплатно процесуално представителство на ищцата по делото.

Постъпила е въззивна жалба от ответника - „СОФИЙСКА ВОДА” АД, с ЕИК 130175000, чрез процесуален представител юрисконсулт П. И., с приложено пълномощно, с която се обжалва изцяло постановеното първоинстанционно решение, с което е уважен предявения отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК като е признато за установено, че ищцата - М. К. Д., с ЕГН *****, не

дължи на ответника - „СОФИЙСКА ВОДА” АД, с ЕИК 130175000, сумата от 1250 лв., представляваща част от начислена сума в размер на 1704.23 лв., претендирана като стойност на потребени ВиК услуги за периода от 05.04.2012г. до 04.11.2020г. във водоснабден имот, находящ се в град София, ж.к.****, с аб.№*****, както и в частта на възложените в тежест разноски. Инвокирани са доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, като постановено в противоречие на материалния закон и на събраните по делото доказателства. Поддържа се, че неправилно първостепенният съд е приел, че при доказателствена тежест за ответника по делото не са ангажирани доказателства, че ищцата има качеството потребител на ВиК услуги по смисъла на §1, ал.1, т.2, б.”б” от Закона за регулиране на водоснабдителни и канализационни услуги, респективно между страните не е налице валидно облигационно отношение с предмет доставка на ВиК услуги. Твърди се, че по делото е приет като доказателство информационен лист, попълнен собственооръчно от ищцата и неоспорен от нея по надлежния ред в хода на исковото производство, поради което следва да се счита, че представлява извънсъдебно признание, че ищцата е собственик на процесния имот и съответно да се обоснове извод за наличието на облигационна връзка между страните по делото. Излага се още, че по делото е приет като доказателство и списък на етажните собственици, в който срещу ап.№72 фигурира името на ищцата. Поддържа се още, че при съвкупния анализ на тези доказателства се налага извода, че по делото е доказан факта, че ищцата притежава правото на собственост върху имота и с оглед това качество се явява и потребител на ВиК услуги по смисъла на §1, ал.1, т.2, б.”б” от Закона за регулиране на водоснабдителни и канализационни услуги, както и на чл.3, ал.1 от Наредба №4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационни системи. Твърди се още, че по делото е доказан факта на реално доставеното количество водоснабдителни и канализационни услуги през процесния период досежно процесния имот на претендираната стойност. По изложените аргументи моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени обжалваното решение на СРС и вместо него да се постанови друго, с което да отхвърли изцяло предявения установителен иск като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане на направените по делото разноски пред двете съдебни инстанции, в т.ч. и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемата страна - М. К. Д., с ЕГН *****, чрез процесуален представител адв.К. Б., депозира писмен отговор, в който взема становище за неоснователност на подадената въззивна жалба. Излага се, че правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е анализирал релевантните за спора факти и доказателства и е приел за установено, че ответникът, в чиято тежест е да докаже качеството потребител на ВиК услуги на ищцата, не е ангажирал годни доказателства за установяването на това обстоятелство. В тази връзка правилно е прието от първоинстанционния съд, че по делото е останал недоказан факта на възникнало между страните облигационно правоотношение за продажба на ВиК услуги и съответно за ответното дружество не е съществувала възможност да начисли процесната сума за исковия период и същата не е дължима от ищцата. По тези аргументи моли съда да постанови съдебен акт, с който да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за адв.К. Б. по реда на чл.38, ал.2 отЗАдв. за въззивната инстанция. Прилага списък по чл.80 от ГПК.

Предявен е от М. К. Д., с ЕГН *****, срещу „СОФИЙСКА ВОДА” АД, с

ЕИК 130175000, отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК за признаване за установено между страните, че М. К. Д. не дължи на „СОФИЙСКА ВОДА” АД сумата от 1250 лв., представляваща част от начислена сума в размер на 1704.23 лв., претендирана като стойност на потребени ВиК услуги за периода от 05.04.2012г. до 04.11.2020г. във водоснабден имот, находящ се в град София, ж.к.****, с аб.№*****.

С оглед предмета на подадената въззивна жалба на въззивен контрол подлежи изцяло постановеното първоинстанционно решение, с което е уважен предявения отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така, както е изложена подробно от първоинстанционния съд. Пред настоящата инстанция не са събрани доказателства по смисъла на чл.266, ал.2 и ал.3 от ГПК, които да променят установената фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са правилно обсъдени и преценени към релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционно съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т.1-ТР№1/09.12.2013г. по тълк.д. №1/2013г. ОСГТК на ВКС).

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението е и правилно, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС, обосноваващи окончателен извод за основателност на предявения от М. К. Д., с ЕГН *****, срещу „СОФИЙСКА ВОДА” АД, с ЕИК 130175000, отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК за признаване за установено между страните, че М. К. Д. не дължи на „СОФИЙСКА ВОДА” АД сумата от 1250 лв., представляваща част от начислена сума в размер на 1704.23 лв., претендирана като стойност на потребени ВиК услуги за периода от 05.04.2012г. до 04.11.2020г. във водоснабден имот, находящ се в град София, ж.к.****, с аб.№*****. Прието е в мотивите на обжалваното решение, че ответното дружество не е доказало с допустимите в закона доказателствени средства при условията на пълно и главно доказване, че през процесния период между страните са били налице валидни правоотношения по договор за доставка на ВиК услуги при общи условия, поради което е обоснован извода за основателност на предявения отрицателен установителен иск и като такъв изцяло е уважен. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото

доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон. Настоящата въззивна инстанция споделя изцяло изложените в мотивите на първоинстанционното решение решаващи изводи за основателност на предявения иск, като на основание чл.272 ГПК препраща към тях. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации /чл.272 ГПК/. Настоящият състав следва да обсъди доводите релевирани в подадената въззивна жалба досежно незаконосъобразността на обжалваното решение, които счита за неоснователни, поради следните съображения:

В конкретния случай спорният по делото въпрос, пренесен и във въззивното производство, се свежда до съществуването на валидно облигационно правоотношение между страните по договор за доставка на ВиК услуги досежно имот, находящ се в град София, ж.к.****, с аб.№*****. С оглед разпоредбата на [чл.154, ал.1 от ГПК](#), в тежест на ответното дружество е да докаже съществуването на договорни отношения между страните за доставка на ВиК услуги, количеството на доставените ВиК услуги за процесния период, както и че тяхната стойност възлиза на претендираната сума.

Съгласно чл.3, ал.1, т.2 от Наредба №4 от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи (обн.ДВ, бр.88/08.10.2004г.), потребители на услугите ВиК са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост. Според легалната дефиниция в [§1, ал.1, т.2, б.б“ ДР на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги](#) (обн.ДВ,бр.18/25.02.2005г.), "потребители" са юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги, и юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти в етажната собственост.

В разглеждания случай противно на изложените във въззивната жалба доводи настоящият състав счита, че по делото не са ангажирани годни доказателства, установяващи правото на собственост на ищцата по отношение на процесния имот. В случая с отговора на исковата молба ответникът е представил в тази насока информационен лист – приложение №1, който не представлява доказателство за собственост или вещни права върху имот, нито в него е посочен адрес на имот, за който се отнася /посочен е единствено адрес за кореспонденция на ищцата/. В приложението е записан номер на нотариален акт, какъвто не е представен по делото. Представените протокол от общо събрание и протоколи за пломбиране на водомери също не удостоверяват вещни права на ищцата върху имота. Така представените доказателства не съставляват титул за собственост, като тяхната доказателствена стойност следва да се прецени от съда следсвкупна преценка с всички други ангажирани по делото доказателства. В случая обаче по делото няма представени други документи, от които може да се направи извод, че ищцата притежава вещни права върху процесния имот. Установяването на факта, че ищцата е титуляр на вещното право на собственост върху имота не може да се предполага, а следва да се установи безспорно в процеса. В конкретния случай и с оглед на изложените по-горе аргументи настоящият въззивен състав намира, че до приключване на устните състезания в първоинстанционното производство ответното дружество не е ангажирало годни писмени доказателства в подкрепа на твърденията си, че ищцата е потребител на ВиК услуги по смисъла на [§1, ал.1, т.2, б.б“ ДР на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги](#) и дължи стойността на начислените и

услуги за исковия период. Наведените във въззивната жалба възражения в обратен смисъл се явяват неоснователни.

При така установеното въззивният съд намира, че правилно СРС е приел, че по делото не е доказано, че между страните през процесния период е съществувало облигационно правоотношение по договор за доставка на ВиК услуги с включените в него права и задължения на страните, съгласно Наредба №4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи. Предявеният отрицателен установителен иск се явява основателен и като такъв правилно е бил уважен.

С оглед на изложените съображения и поради съвпадение на изводите на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд обжалваното решение, вкл. и в частта на разноските, определени съобразно изхода на спора, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. в полза на процесуалния представител на въззиваемата страна - М. К. Д. – адв.К. Б. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за предоставена на страната безплатна правна помощ за въззивното производство. При определяне на размера на дължимото адвокатско възнаграждение съдът се съобрази със следното:

Въведеното с чл.38, ал.2 ЗАдв. правило, че съдът присъжда възнаграждение в определения от Висшия адвокатски съвет размер, който е значително по-висок от приложимите размери в аналогични случаи, без възможност на съда да прецени вида, количеството и сложността на извършената работа, създава изкуствени икономически бариери при защитата на правата и интересите на участниците в гражданския процес и представлява нарушение на конкуренцията по смисъла на чл.101, §1 ДФЕС, в какъвто смисъл е даденото тълкуване в решението по дело С-438/22 на СЕС. В тази връзка следва да се приеме, че нормата на чл.38, ал.2 ЗАдв., препращаща към Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения не съответства на правото на ЕС, поради което не следва да се прилага. Посочените в Наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото. В този смисъл е определение №50015 от 16.02.2024г. по т.д. №1908/2022г., Т.К., I Т.О. на ВКС.

В конкретния случай настоящият въззивен състав намира, че в полза на адв.К. Б. следва да се присъди адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на въззиваемата страна - М. К. Д. като материално затруднено лице по реда на чл.38, ал.1, т.2 ЗАдв. в размер под минималния по Наредбата. За определянето му съдът съобразява, че правната помощ е само за депозиране на отговор на въззивна жалба, без осъществяване на процесуално представителство в съдебно заседание, при обжалваем интерес от 1250 лв., както и че делото не се отличава с фактическа или правна сложност, поради което дължимото от „СОФИЙСКА ВОДА” АД възнаграждение на адв.К. Б. следва да се определи в размер на 50.00 лв..

По делото няма данни за реално сторени разноски от въззиваемата страна пред настоящата инстанция, поради което съдът не ѝ присъжда такива.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 09.03.2022г., постановено по гр.дело №13319/2021г. по описа на СРС, I Г.О., 175-ти състав.

ОСЪЖДА „СОФИЙСКА ВОДА” АД, с ЕИК 130175000, със седалище и адрес на управление: град София, ж.к. “Младост-4”, *****; да заплати на адв.К. И. Б., с ЕГН *****, с адрес за упражняване на дейността: град София, ул. “***** /офис-партер/, на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. сумата от 50.00 лв. /петдесет лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на въззиваемата страна пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване по аргумент на чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____